

LANG LEVE DE KEIZER

Lang Leve de
KEIZER

BRITT ZWIJNENBERG

Lang leve de keizer
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing
Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Britt Zwijnenberg
Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Cathinca van Sprundel
Illustratie landkaart: Lotte van den Noort
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave januari 2024
ISBN 9789493265707
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Werk voor Xaphan. Vecht voor Xaphan. Sterf voor Xaphan.
Samen maken we Xaphan groot.*

ARIUK

LEGERBASISSEN

KEIZERLIJKE
RESIDENTIE

SULMAAN

MADAN

RABDOS
DOUMA

KYTEA

XAPHAN

— EEN —

Met grote ogen kijk ik samen met de rest van het dorp toe hoe ruim twintig keizerlijke soldaten Kemuel hardhandig tegen de grond werken. Bij een van de mannen valt de donkerblauwe pet die bij zijn uniform hoort in het zand van de hoofdweg.

Ik bijt op mijn lip en knijp hard in de gouden stropdas van mijn schooluniform. Nadat Kemuel uit ons klaslokaal werd gesleept, zijn we allemaal in onze schoolkleding naar buiten gerend, waar het grootste deel van het dorp al was samengekomen.

‘Kom op,’ fluister ik naar de soldaten, ondanks dat ze me niet kunnen horen. ‘Jullie kunnen hem aan.’ Iemand botst tegen me aan en mijn strakke knot zakt bijna uit elkaar. Het maakt niet uit. Voor nu let ik enkel op wat er voor me gebeurt.

Kemuel schreeuwt en verzet zich hevig. ‘Laat me gaan. Hier heb ik niet voor gekozen, zei ik toch?’

‘Waarom verzet je je dan?’ sist de bleke man bij wie de pet af was gevallen. De knieën van zijn uniform zijn besmeurd met zand door de worsteling.

‘Laat de keizer je gewoon helpen,’ gromt een van de vrouwelijke militairen. Haar donkerbruine haar zit net als het mijne in een strakke knot achter op haar hoofd gebonden. ‘Stop met vechten,’ hijgt ze. ‘En kom

gewoon mee naar de rechtbank en het heropvoedingskamp.’

Kemuel luistert niet omdat hij altijd al een eikel is geweest, denk ik. Altijd te laat in de klas, altijd een grote mond tegen de leraar, altijd onuitstaanbaar. Het verbaast me niets dat hij magie heeft ontwikkeld. Echt een typische verrader van ons land en dat op zijn zestiende al.

‘Ik verzet me omdat jullie me pijn doen,’ gromt Kemuel. ‘Laat me verdomme los.’ Zijn woorden gaan half verloren omdat zijn gezicht met grof geweld in de aarde wordt gedrukt. De gespierde man die boven op hem zit, ademt diep in en uit.

‘Zodat je je magie tegen ons kan gebruiken?’ Een vrouw met rood haar duwt zijn armen op zijn rug.

Een andere vrouw met een donkerbruine huid en krullend haar dat elk moment uit haar knot lijkt te ontsnappen, klikt in een soepele beweging grote ijzeren boeien rond zijn polsen. Iemand anders klemt soortgelijke boeien om zijn enkels.

Kemuel schreeuwt en vloekt. Het bewijs van zijn verrotte karakter. Als hij iets om Xaphan zou geven, zou hij zich laten helpen, in plaats van het gevecht aan te gaan.

Een aantal van de militairen zet een stap opzij nu de situatie onder controle lijkt met hun wapenstokken stevig in de hand. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat er nog meer keizerlijke troepen op paarden aan komen stormen om ondersteuning te bieden. Het hele korps van ons kleine dorp is al opgetrommeld, dus deze soldaten komen uit een naburig dorp om te helpen.

Maar ze zijn niet nodig. Onze legermacht houdt Kemuel goed onder controle. Zeker vijf pijlen liggen al op bogen, klaar om aangespannen te worden zodra het nodig is. Kemuel mag nog van geluk spreken dat hij klein is voor zijn leeftijd en niet echt moeilijk in bedwang te houden. Anders was hij nu ongetwijfeld doorzeefd geweest. Ik kan me niet voorstellen dat de troepen van de keizer enig risico zouden nemen als onze veiligheid in het geding komt.

Nu het grootste gevaar duidelijk geweken is, stappen enkele dappere dorpsbewoners naar voren. Ze spugen op de jongen die een uur geleden nog mijn klasgenoot was en die nu is veranderd in een vijand van de staat. Sommigen trappen zand in zijn ogen of gooien met kleine stenen.

Kemuel kreunt, maar met een soldaat nog steeds boven op hem en

zijn ledematen aan elkaar gebonden, is er niets wat hij hiertegen kan doen.

Ik zet een stap naar voren, door de boze menigte aangemoedigd om hem ook te bespugen, maar de sterke hand van mijn vader trekt me terug de mensenmassa in. De ruim tweehonderd dorpelingen staan dicht op elkaar geplakt en verschillende mensen stoten tegen mijn armen en benen.

‘Jij blijft hier, Usiu,’ spreekt mijn vader me streng toe. ‘Dit is werk voor het leger. Zij zijn hiervoor getraind.’

Ik kijk nog eens naar mijn voormalige klasgenoot, die vastgebonden op de grond ligt. Naar de soldaat met zijn donkerblauwe uniform en zware zwarte laarzen op Kemuels rug en de dorpelingen om hem heen.

‘Zo vormt hij toch geen gevaar?’ vraag ik mijn vader.

Hij klakt met zijn tong. ‘Ja, dat lijkt misschien zo, maar met magiërs weet je het nooit. Heb je “De Grote Waarheid” soms niet goed bestudeerd?’

Ik sla mijn armen over elkaar en trek mijn wenkbrauwen op. Wat een belediging. ‘Natuurlijk wel,’ antwoord ik. Ik prevel de spreuk die ik nog vaker zeg dan de naam van mijn moeder. ‘Keizer, geef me kracht. En die smerige ratten hebben opa vermoord. Hoe kan ik dat vergeten? Maar de keizerlijke troepen hebben dit duidelijk onder controle.’

‘Dat kan wel zo zijn en ik heb alle vertrouwen in ons leger, maar niet in magiërs. Als iedereen van een brug afspringt, doe jij dat toch ook niet? Het zal maar een keer verkeerd gaan.’

Hij buigt een keer diep naar de soldaten die Kemuel inmiddels over-eind sleuren en in hun midden afvoeren, zodat de burgers van ons dorp veilig zijn. ‘Samen maken we Xaphan groot,’ zegt hij en hij buigt nog een keer. Ik volg zijn voorbeeld.

Hij slaat zijn arm over mijn schouders en leidt me weg bij de menigte, terug richting huis. Onderweg, wat verder achter in de mensenmassa, staan mijn moeder, mijn oma en mijn broers en zussen. De jongste ligt in doeken gewikkeld in mijn moeders armen te slapen. Liwet klampt zich vast aan haar rok.

Terwijl we terug naar huis wandelen, hoor ik mijn oma mompelen: ‘Wat ben ik toch blij met dit gezin. Allemaal zulke goede mensen.’

Haar hand landt op mijn hoofd en kroelt door mijn donkerbruine

krullen. Ik weet wat ze denkt. Ik ben net een paar maanden geleden zestien geworden en als de magie zich openbaart, zou dat ergens in dit jaar moeten zijn.

Ik werp haar een geruststellende glimlach toe. ‘Maak je geen zorgen, oma. Ik ben niet zoals Kemuel. Ik heb het beste met Xaphan voor en dien de keizer trouw. Magie is niet iets wat mij kan overkomen.’

‘Dat weet ik toch, Usiu.’ Ze drukt een kus op mijn voorhoofd. ‘Ik heb alle vertrouwen in je, net zoals ik dat in Cassiel had toen hij zestien was. Net zoals hij, krijg jij geen magie.’ Ze knijpt in mijn wang zoals alleen oma’s dat kunnen. Op een liefdevolle, maar toch lichtelijk pijnlijke manier.

Ik staar in het licht van de drie kaarsen die op de ruwe eikenhouten tafel in onze woonkamer staan. Mijn moeder schept voor iedereen van ons gezin een grote lepel soep op, gevuld met aardappelen en andere groenten. Vullend en voedzaam, een geschenk van de keizer.

Als ze ook zichzelf een lepel soep heeft opgeschept, draait de hele familie, acht hoofden in totaal, zich richting het grote portret van de keizer boven het fornuis. Het is een van de grootste dat we hebben. Dat moet ook wel, want zo waakt de keizer over ons eten en dit is de plek waar we hem elke dag minstens twee keer bedanken.

Het portret is van een statige man. Hij heeft een bleke huid met zwart, golvend haar. Zijn puntige kin is omhoog gericht en zijn rode mantel geeft het schilderij kleur. De kunstenaar heeft echt zijn best gedaan, want het is bijna alsof je de edelstenen in zijn kroon kan aanraken.

We buigen allemaal diep. Vandaag neemt mijn oudste broer, Cassiel, het woord. Met gevouwen handen luisteren we naar zijn dankbetuiging. ‘Keizer van Xaphan, die het beste met ons voorheeft. Vandaag bedanken we u voor weer een heerlijke maaltijd, die we kunnen nuttigen omdat u ons land en onze boerderij veilig houdt tegen de dreiging van magiërs in binnen- en buitenland. Omdat u ons beschermt tegen ons buurland Ariuk, waar magie niet verboden is, dat zijn wetteloze tengels maar al te graag in ons prachtige eiland zou willen zetten.’

Hij haalt even adem. ‘En tegen de dreiging van binnenuit, zoals

vandaag weer is gebleken. We bedanken u en uw fantastische inzicht dat u ons dorp voor een enorme ramp heeft behoed. We bedanken uw leger voor hun snelle inzet en we bedanken de familie van deze staatsvijand dat ze hem hebben aangegeven in uw naam. We hopen dat u onze prachtige natie nog lang op het juiste spoor mag houden. Samen maken we Xaphan groot. Geef ons kracht.'

'Samen maken we Xaphan groot. Geef ons kracht,' echoën we.

Een paar tellen blijven we in stilte naar het schilderij staren, voor het geluid van krakende houten stoelen aangeeft dat iedereen zijn aandacht weer terug naar de tafel en de maaltijd brengt.

Ik ben de eerste die de stilte aan tafel verbreekt en me richt tot Cassiel. Ik tik hem met mijn elleboog aan, waardoor een halve lepel doorzichtige soep weer terug in zijn diepe bord valt en hij kijkt me even boos aan. Ik negeer het en stel mijn vraag. 'Bedankte je nu de familie van Kemuel?'

'Hmmm...' antwoordt Cassiel met een volle mond. Hij slikt zijn eten door en praat verder. 'Blijkbaar weigerde hij zichzelf aan te geven en heeft zijn oom dat gedaan. Die man geeft in ieder geval wel om het welzijn van ons land.'

'En dat van zijn neef,' voeg ik toe. 'Nu kan de keizer hem van zijn magie afhelpen.'

Cassiel knikt en slurpt nog een lepel soep weg. 'Ongelooflijk dat sommige mensen zo weinig om hun land geven dat ze niet alleen magie krijgen, maar ook nog eens weigeren er iets aan te doen. Volgens mij hebben ze die oom goed betaald voor zijn heldhaftige keuze. Ik zag een van de soldaten hem een zakje munten in de hand drukken.'

'Niet meer dan normaal,' antwoordt mijn oma vanaf de overkant van de tafel, die blijkbaar heeft meegeluisterd naar ons gesprek. 'Wie weet wat die magiër had gedaan als hij erachter was gekomen wat zijn oom van plan was? Maar de keizer beloont altijd goede daden en straft de slechte. Een echte weldoener.' Ze zucht. 'En wat was hij knap toen hij jong was. Als ik toentertijd niet zo om jullie opa had gerouwd, was ik zeker iets met hem begonnen. Ach, wat bazel ik. Ik zou veel te oud voor hem zijn geweest.'

'Oma! Dat is vies!' gilt Liwet en mijn oma grinnikt naar het kleine meisje naast haar.

'Wacht maar tot jij ouder bent, schat. Dan zoek je ook de liefde.'

‘Echt niet!’ Demonstratief slaat Liwet haar armen over elkaar en we lachen allemaal luidkeels.

Oma grinnikt opnieuw. ‘Wie weet, maar ik heb gehoord dat de kinderen van de keizer ook best heel leuk zijn, al is dat misschien meer iets voor je oudere broer en zus.’ Ze kijkt mij en Cassiel veelbetekenend aan en ik voel mijn wangen rood worden.

Ik heb het er thuis nooit over gehad, maar een romantische relatie is niet een toekomstbeeld waar ik op hoop. Hagith, mijn beste vriendin, zegt dat ik er nog wel overheen zal groeien, maar diep vanbinnen weet ik dat zoiets gewoon niets voor mij is.

‘Oma!’ roep ik. ‘Zeg dat soort dingen nu niet!’

Ze haalt haar schouders op. ‘Je weet dat ik altijd zeg wat me op het hart ligt, meisje. Daarnaast ben ik de oudste in dit huis, dus ik hoef me door niemand de les te laten lezen.’ Ze kijkt me aan met een blik waardoor ik zeker weet dat ik een kneepje in mijn wang had gekregen als ik naast haar had gezeten.

Naast me lacht Cassiel me uit.

— TWEE —

De volgende dag loop ik samen met Liwet, Arael en Cassiel richting school. Mijn donkerblauwe broek kriebelt tegen mijn benen. Gelukkig zit de blouse luchtig en afwezig wrijf ik over de gouden vlinder die op beide mouwen is geborduurd; mijn hoofd nog steeds bij wat er gisteren met Kemuel is gebeurd.

Het schoolgebouw is al van ver te herkennen, niet in de laatste plaats omdat op het plein voor de ingang allemaal kinderen in dezelfde kleding rondlopen en de ingang geflankeerd wordt door twee militairen die onze veiligheid moeten waarborgen.

Voor we langs de man en de vrouw lopen die op wacht staan, buigen we diep. ‘Samen maken we Xaphan groot. Keizer, geef ons kracht,’ dreun ik de standaard begroeting op. Ze antwoorden met dezelfde tekst.

Voor we goed en wel afscheid hebben kunnen nemen van onze jonge zusjes, dartelen Arael en Liwet al richting hun vrienden. Cassiel en ik kijken hen lachend na. Niet te geloven hoe anders het land eruit had gezien in mijn oma’s jeugd, toen er geen scholen waren en alle kinderen moesten werken. Sinds de keizer aan de macht is, is school voor iedereen tot en met achttien verplicht. Voor iedereen die geen magiër is, in ieder geval.

Een korte huivering trekt over mijn rug bij het idee dat vandaag er misschien heel anders uit had gezien als Kemuel gisteren niet was

opgepakt. Wie weet hadden hij en zijn soortgenoten de school dan wel tot de grond toe afgebrand. Ik rol met mijn schouders alsof ik zo de gedachte van me af kan schudden.

‘Zal ik na schooltijd Arael ophalen en jij Liwet?’ vraag ik aan mijn grote broer.

Hij mompelt iets instemmends. ‘Prima, Usiu. Zorg wel dat Arael niet weer te lang blijft rondhangen bij haar vriendinnen. Morgen is het weekend en wordt het een drukke dag, aangezien de mais geoogst moet worden. Ik wil niet hebben dat zij morgen geen energie meer heeft en dat ik voor twee moet werken.’

Ik wuif zijn opmerking weg. ‘Ja, ja. Ik weet nog wat er vorige week gebeurde. Je hoeft het er niet zo in te wrijven, hoor. Deze keer laat ik me niet overhalen door haar puppyogen, beloofd.’

Hij kijkt me met een schuin hoofd aan. ‘Weet je zeker dat jij bestand bent tegen Araels puppyogen?’

Ik geef hem een stomp tegen zijn schouder. ‘Alsof iemand daartegen bestand is. Ik bedoel, jij mag haar ook ophalen, maar dan weet ik zeker dat je morgen voor twee moet werken.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Touché.’

‘Hé, bekijk het positief,’ antwoord ik terwijl we over de grijze stenen richting de ingang van het gebouw lopen. ‘Over twee weken werkt ze samen met mama en oma binnenshuis, als ik weer naar het land moet. Dan is ze hun probleem en kan je je zoveel door haar laten inpalmen als je wilt.’ Ik geef hem een knipoog en voor hij een scherp antwoord terug kan geven, sprint ik al weg richting mijn eigen klasgenoten.

Zodra ik het klaslokaal binnen loop, stap ik gelijk op Hagith af. Ze ziet me pas als ik vlak bij haar ben en we slaan onze armen om elkaar heen alsof we elkaar een maand niet hebben gezien, in plaats van een halve dag.

‘Usiu,’ mompelt ze in mijn schouder. Ze zucht diep. ‘Heftig hè? Wat er gisteren gebeurde? Ik had echt niet verwacht dat iemand uit onze klas een landverrader zou zijn.’

Ik haal mijn schouders op, nog steeds in de omhelzing. ‘We hebben

het hier wel over Kemuel, hè? Als iemand hier magie zou hebben, dan is het logisch dat hij het was.’

Ze laat me los en rolt met haar ogen. ‘Oké, goed punt. Het zal in ieder geval een stuk rustiger zijn vanaf nu. Eindelijk.’

Ik grinnik. ‘Brya zal vast haar best doen om de nieuwe grappenmaker van de klas te worden, dus hoop niet te veel op rust. Maar in ieder geval is zij niet zo opstandig en respectloos.’

‘Hmm...’ antwoordt Hagith slechts. ‘Ik denk alleen...’

Haar zin wordt onderbroken door een deur die openslaat en gelijk schieten we allebei naar onze eigen houten bankjes en tafels, die gelukkig naast elkaar staan. Mevrouw Zuriel, een lange, tengere vrouw met een spitse neus en haar armen vol boeken, loopt het lokaal binnen.

Haar ogen speuren ons allemaal af en ik voel hoe ze beoordelend kijkt of iedereen wel recht genoeg zit. Na een paar eindeloze minuten knikt ze en plaatst ze haar boeken op de houten lessenaar voor in de klas.

‘Goedemorgen, leerlingen. Lang leve de keizer.’

‘Goedemorgen, mevrouw Zuriel. Lang leve de keizer,’ echoën we in koor.

‘Voor we beginnen met de les, is het eerst tijd voor de dagelijkse groet.’

Als één man staan we op. Bankjes schuren tegen de stenen vloer als ze iets naar achteren schuiven. We draaien ons 180 graden om, zodat we met onze gezichten naar de achterkant van de klas staan. Daar hangt een enorm portret van de keizer, omringd door vier de vlaggen van Xaphan, dat het grootste deel van de verder spierwitte muur bestrijkt.

Ik vouw mijn handen in elkaar, buig diep en op het signaal van mevrouw Zuriel beginnen we alle veertig met het opdreunen van onze groet richting de keizer.

‘Keizer van Xaphan, die het beste met ons voorheeft. Vandaag bedanken we u voor weer een prachtige dag, waarin we voldoende te eten hebben en waarbij we het voorrecht hebben om te mogen leren in uw naam. We bedanken u voor de veiligheid die u ons biedt tegen vijanden in binnen- en buitenland. We zullen ernaar streven om geduldig, wijs en krachtig te handelen, zodat u met trots op uw onderdanen neer kunt kijken. We streven ernaar het juiste te doen en altijd met de beste intenties voor Xaphan te handelen. Samen maken we Xaphan sterk. Geef ons kracht.’

‘Goed,’ klinkt de stem van mevrouw Zuriel vanaf haar lessenaar.

‘Hagith, vandaag is het jouw beurt om een persoonlijk dankgebed richting de keizer uit te spreken. Ga je gang.’

Terwijl de rest van de klas in doodse stilte en met gebogen rug blijft staan, klinkt de heldere stem van Hagith door de ruimte. ‘Keizer van Xaphan, die het beste met ons voorheeft. Vandaag wil ik u extra bedanken voor de veiligheid die u ons biedt. Ik wil u bedanken dat u uw troepen door het land verspreid heeft, zodat alle inwoners van Xaphan zich veilig kunnen voelen. Gisteren is des te meer gebleken hoe hard dat nodig is. Bedankt dat u ons veilig houdt en dat u Kemuel van de vloek van magie zal afhelpen, zodat ook hij weer een trouwe onderdaan kan worden. Samen maken we Xaphan sterk. Geef ons kracht.’

De hele klas echoot haar laatste woorden.

‘Bedankt voor je gepassioneerde woorden, Hagith,’ zegt mevrouw Zuriel. ‘Laten we hopen dat Kemuel trouw leert in het heropvoedingskamp van de keizer, waar hij na zijn rechtszaak ongetwijfeld heen wordt gestuurd, iets wat ik hem helaas niet kon bijbrengen. Laten we hopen dat hij zijn fouten inziet en dat hij snel weer zal veranderen in een trouwe onderdaan, zoals wij allemaal.’

Meerdere leerlingen mompelen instemmend. Een moment is het stil en kijken we allemaal op van onze gebogen houding. Bijna geruisloos draaien we ons om richting mevrouw Zuriel; alleen de krakende en schurende bankjes zijn te horen.

Mevrouw Zuriel heeft zich al omgedraaid richting het bord en schrijft in grote, sierlijke letters de eerste rekensommen van vandaag op.

Een leger van vijftigduizend Ariukezen valt onze grootse natie binnen, met daarin driehonderd magiërs. Honderd ervan hebben elementenmagie en tellen voor elf soldaten, honderdtwintig hebben er verandermagie en tellen voor negen soldaten en tachtig hebben bewegingsmagie en tellen voor tien soldaten. Hoeveel keizerlijke troepen moeten er gestuurd worden om ze terug naar hun eigen land te verbannen, als we uitgaan van een overmacht aan onze kant van twee tegen een?

Gemiddeld een op de honderd kinderen ontwikkelt op zijn zestiende magie, waarbij ze gemiddeld voor 10.000 kaching schade

aanrichten. Op een gegeven moment heeft Xaphan 60.000 kinderen van die leeftijd. Voor hoeveel kaching schade zou er in Xaphan worden aangericht als magiërs niet naar heropvoedingskampen van de keizer zouden worden gestuurd?

Ze tikt met haar krijtje op de woorden. ‘Met deze twee sommen mogen jullie je het komende kwartier bezighouden. Als jullie tijd over hebben, mogen jullie in de tussentijd “De Grote Waarheid” erbij pakken en hoofdstuk twee lezen. Besteed vooral veel aandacht aan de passages over de jeugd van onze geliefde keizer en hoe hij op jonge leeftijd al zijn ideeën ontwikkelde om van Xaphan de grootse natie te maken die het nu is. Over een halfuur bespreken we de sommen en daarna gaan we door met geschiedenis.’

The top of the page is decorated with a light, intricate floral pattern. Several butterflies of various sizes are scattered across the upper half of the page, some in flight and others resting. The overall aesthetic is delicate and elegant.

— DRIE —

Four small, stylized butterflies are arranged horizontally across the page, one on each side of the main text block.

Het is midden in de nacht en ik beef als een rietstengel. Waarom is het opeens zo koud? Dat hoort helemaal niet bij deze tijd van het jaar. Opnieuw trek ik de stof van mijn deken wat hoger op. Het helpt zelfs niet een beetje. Mijn knieën trek ik richting mijn kin en ik sla mijn armen eromheen, waardoor ik niet veel meer ben dan een klein bolletje.

Vanaf mijn vingertoppen en mijn tenen trekt de kou steeds verder mijn armen en benen in. Het is alsof een ijzige sliert door mijn spieren en bloedvaten kronkelt, steeds verder mijn lichaam in. Na een paar minuten heeft het ijzige gevoel zich ook in mijn rug genesteld en klappertand ik onophoudelijk.

Met een ruwe beweging smijt ik de deken van me af. Dit heeft duidelijk geen zin. Vlug plant ik mijn voeten op de houten vloer. De aanraking zendt tintelingen door mijn voetzolen. Ik wrijf over mijn bovenarmen, maar ook dat helpt niet om warmer te worden.

Wat is er toch aan de hand? Gisteren was het prima weer. Tijdens de weg terug van school bespraken Cassiel en ik nog allerlei zaken over hoe het ervoor staat met de gerst, de rogge en de mais. Zo plotseling kan het weer niet zijn omgeslagen, tenzij... De gedachte die ik uit alle macht probeer te onderdrukken, komt toch weer boven. Tenzij Kemuel niet de enige verraderlijke magiër in ons dorp was.

Mijn keel wordt droog en ik slik met moeite. Al die jaren geleden hebben ze opa vermoord. Zouden ze nu voor de rest van ons gezin komen? Mijn hart klopt sneller en de tranen die achter mijn ogen branden bij het idee dat iedereen nu in gevaar is, knipper ik verwoed weg. Dit is niet het moment om angst te laten zien, maar om sterk te zijn. Net zoals de keizer.

‘Keizer, geef me kracht,’ fluister ik voor me uit. Ik werp een snelle blik door het openstaande raam, alsof ik de verrader in het pikkedonker kan zien.

Ik sta op het punt om uit mijn bed te stappen, maar iets houdt me tegen. Wat nu als de magiër een van mijn vrienden is? Wat als het Hagith is en ik mijn beste vriendin aan de keizer moet uitleveren? Gelijk schud ik mijn hoofd. Waarom denk ik zoiets gek?

Hagith is een goed mens; zij zou nooit zoiets walgelijks doen. En zelfs als ze magie zou hebben, zou ze zichzelf aangeven en niet rond mijn huis sluipen met allerlei nare plannen. Waarschijnlijk is het niet eens iemand uit onze klas, aangezien Kemuel al is opgepakt. Het is vast een magiër uit een naburig dorp die hier dood en verderf komt zaaien.

‘Keizer, geef me kracht,’ fluister ik nog een keer.

Zo stil mogelijk, om mijn zusjes en mijn oma niet te wekken, sta ik op. Ondanks dat ik sluip, kraken de planken onder mijn voeten. Ik pak de olielamp van tafel; het enige licht in de verder duistere nacht. Het zwakke vlammetje flikkert kort als ik me omdraai naar het grote schilderij in onze kleine slaapkamer.

De details zijn moeilijk te zien bij dit zwakke licht, maar ik hoef niet te kunnen zien om te weten hoe de keizer eruitziet. Ook in mijn gedachten kan ik me een voorstelling maken van zijn bijna spierwitte gezicht en zijn zwarte, golvende haren.

‘Samen maken we Xaphan groot,’ beloof ik hem.

De olielamp richt ik op de slaapkamer van mijn ouders, terwijl ik de deur van de vrouwslaapkamer piepend en krakend achter me sluit. Mijn zusjes en oma snurken ongehinderd door. Nog wel. Hoe kan het dat zij niet wakker worden van deze afschuwelijke kou?

Hoewel het slechts vijf passen is van onze slaapkamer naar de slaapkamer van mijn ouders, voelt het als een eeuwigheid. In vijf passen kan de magiër hier met gemak binnenstormen en ons allemaal vermoorden.

Gelukkig is het huis nog even stil en rustig als ik voor hun deur sta. Ik hef mijn arm richting de klink en het licht van het kleine olielampje valt op mijn huid, of beter gezegd op wat daarvan over is. Mijn mond zakt open en mijn adem stukt in mijn keel. Wat is dit? Is dit een belachelijke grap?

Het duurt een paar tellen voor het goed en wel tot me doordringt wat ik zie en wat dat betekent. Steeds opnieuw draai ik mijn hand rond in het vage licht. De lucht om me heen is niet koud: ik ben koud. Ik blijf mijn hand ronddraaien alsof het dunne laagje ijs dat mijn huid bedekt daardoor plotseling verdwijnt. Wat ik zie, blijft hetzelfde. Elementenmagie.

Dit kan echt niet. Ik ben een goed mens en trouw aan de keizer. Ik ben niet zoals Kemuel. Ik ben geen verrader.

Ik sluit mijn ogen en in mijn hoofd tel ik tot tien. Dit is vast mijn verbeelding, dat kan niet anders. Ik heb géén magie. Ik ben géén verrader. ‘Geef me kracht, geef me kracht, geef me kracht.’ Als ik mijn ogen open, zit mijn hand nog steeds onder het ijs.

Verdomme! Hoe kan dit?

Trillend van angst breng ik de vlam iets omlaag. Het ijs dat zich rond mijn onderarm heeft gewikkeld, kraakt zacht. Ook mijn voeten zitten onder een glinsterend laagje. Nee, nee, nee. Dit is een nachtmerrie, dit kan niet waar zijn.

Eergisteren heb ik zelfs nog vol vertrouwen aan mijn oma gezegd dat ik nooit zoiets zou doen, dat ik altijd trouw zou blijven aan de keizer, dat ik hen nooit zou verraden. Ik zie haar opgetrokken mondhoeken en sprankelende ogen weer voor me terwijl ze me een kneepje in mijn wang gaf.

Dit moet een foutje zijn, niets meer dan een nare droom. Ja, dat is het. De enige logische verklaring. Ik ben een goed mens en ik zou nooit kiezen voor magie. Ik droom en dit is een verschrikkelijke nachtmerrie. Niets meer dan dat. Hartstikke logisch, toch?

Diep in mijn hoofd vertelt een hele vervelende stem me dat ik niet droom, maar dat dit de realiteit is. Die stem verban ik heel ver naar de achtergrond.

Ik moet gaan slapen, gewoon weer gaan slapen. Als ik morgen wakker word, is alles weer normaal. Dat moet gewoon zo zijn. De enige andere optie is te verschrikkelijk om te overwegen. Dan ben ik een regelrecht monster en dat is uitgesloten. Het is nooit mijn plan geweest om mijn land te verraden.

De ontzettend irritante stem sluipt weer naar voren in mijn gedachten. Wat als de magie zich echt in mijn lichaam heeft genesteld? Is het dan niet mijn plicht om dit aan mijn ouders te vertellen? Ik moet hen beschermen tegen mezelf. De keizer kan me hiervan afhelpen, ik kan uitleggen dat dit allemaal één groot misverstand is. En toch... Ik wil niet gescheiden worden van mijn familie, ook al is dat het beste voor mijn land.

Ik draai me om naar het schilderij van de keizer en voel tot diep in mijn botten hoe hij mijn egoïstische houding veroordeelt. ‘Geef me kracht.’

Het enige wat hij wil, is mij en mijn familie helpen, mij genezen. Ik moet de juiste keuze maken, net zo sterk zijn als hij.

Ik draai me terug naar de kamer van mijn ouders en ik hef mijn hand weer om de deur te openen. Midden in de lucht blijft hij hangen. Ik wil echt niet bij iedereen hier weg.

Ik zie mijn oma voor me, Cassiel die me een vriendschappelijke stomp geeft en Liwet die eindeloos door kan blijven praten. Mijn moeder die liefdevol mijn jongste broertje vasthoudt... Tranen lopen over mijn wangen. Nee. Ik kan het niet aan om van iedereen gescheiden te worden.

En wat nu als dat ook niet nodig is? Als de magie niet meer dan een foutje is en dat die morgen is verdwenen? Of als het inderdaad alleen een nachtmerrie is? Als ik het zo bekijk, heeft het helemaal geen zin om mijn ouders nu voor niets bang te maken.

Alle rationele stemmen in mijn hoofd leg ik het zwijgen op.

Het ijs rond mijn benen kraakt zacht als ik de vijf stappen terug richting de vrouwenslaapkamer zet. Zodra ik de deur weer piepend en krakend open, kijk ik schichtig om me heen, maar niemand wordt wakker van het geluid.

Het licht van de olielamp schijnt over de gezichten van mijn zusjes en mijn oma. Door nu gewoon te gaan slapen, verraad ik hen. Het voelt alsof ik tien kilo zwaarder word en iemand mijn keel dichtknijpt.

Morgen is alles weer beter, blijf ik in mijn hoofd herhalen. Het schilderij van de keizer, normaal altijd mijn rots in de branding, durf ik niet langer aan te kijken.

Een week lang gaat het goed, verrassend genoeg.

Bijna zou ik vergeten dat ik de rest van die nacht heb gehuild zonder een oog dicht te doen, hopen dat niemand me zou horen. Dat ik mijn handen de volgende dag angstvallig in mijn zakken verborg. Dat ik een extra lange rok aantrok die over de grond sleepte, wat niet bepaald handig was, aangezien ik op het land moest werken.

Ik zou zelfs bijna vergeten dat mijn oma zich bezorgd afvroeg of ik niet ziek was en dat ik verschrikt achteruitsprong toen haar hand richting mijn voorhoofd bewoog. Ik was als de dood dat ze het ijs zou voelen dat daar niet langer zat.

Of dat ik de afgelopen week doodstil was in de klas, behalve tijdens de dagelijkse begroeting en dank richting de keizer. Dat ik voor het eerst in mijn leven glashard tegen Hagith heb gelogen toen ze me vroeg of er iets met me aan de hand was en of ze iets voor me kon doen.

Sinds die bewuste avond smeed ik elke dag minstens tien keer om vergiffenis van de keizer en dat hij me de kracht geeft om de magie te overwinnen. Als het even kan, doe ik dat voor een van de grote schilderijen met zijn afbeelding. Bij het opstaan, bij het ontbijt, op school, in pauzes... Ik laat geen moment onbenut.

Ik begon zelfs te geloven dat dit hele incident inderdaad niets meer was dan een verschrikkelijke nachtmerrie of een foutje van het lot.

Vandaag, een week na het incident, wordt die hoop met veel geweld de grond in geslagen. Ijs cirkelt rond mijn handpalmen en mijn vingers. Vol afschuw staar ik naar de krop sla die ik vastheb. Het ijs breidt zich uit, verlaat mijn vingers en tast de groente aan.

‘Ga terug,’ sis ik, maar ik heb geen controle over de magie, verraderlijk als die is. Het ijs kruipt gewoon verder.

Wild schud ik met mijn hoofd alsof dat de magie wel kan tegenhouden. Het lukt niet, net zoals een week geleden. Ik ben te zwak om me te verzetten tegen het monster dat blijkbaar toch echt in me huist.

‘Ga weg,’ fluister ik opnieuw. Het ijs blijft zich een weg omhoog banen. ‘Ga weg.’ Maar het ijs lijkt een eigen leven te hebben, gebrand op het vernielen van onze groente. Ik werp een paar schichtige blikken om me heen, maar in onze moestuin is niemand te bekennen. Alleen de wortels, sla en uien houden me gezelschap in de modderige aarde.

Zie je wat je aanricht? roept een stemmetje in mijn hoofd. Met die roekeloze magie verpest je het eten voor vanavond. Je bent een zwakke-ling omdat je jezelf niet eerder aangaf; de keizer is teleurgesteld in je.

Verschrikt laat ik de sla uit mijn handen vallen en eindelijk stopt het ijs zich te verspreiden over de krop, nu die van mijn lichaam is gescheiden. Ijs kringelt in plaats daarvan over de onbedekte plekken op mijn vingers.

Witte kristallen glinsteren op de groente. Sommige groter, andere kleiner. Met slierten sneeuw zijn ze bijna als een ketting aan elkaar geregen. Als het me niet zo had beangstigd, had ik het misschien mooi gevonden.

Met mijn vingers in elkaar gevlochten, nog steeds niet in staat iets te doen tegen het ijs op mijn lichaam, staar ik naar de verpeste groente, die nu als een zielig hoopje in de donkere aarde ligt. Het witte ijs staat in schril contrast met het donkerbruine zand.

Dit kan ik met geen mogelijkheid meenemen naar huis. Een andere krop dan? Ik reik al richting de grond als ik me bedenk. Als een hongerig monster klauwt de magie nog steeds rond mijn handen en polsen. Met een beetje pech gebeurt er precies hetzelfde.

Opnieuw werp ik paniekerige blikken om me heen. Natuurlijk is er nog steeds niemand te zien, behalve de groente. Mama en oma zijn binnen en de rest is op de akkers aan de slag. Ik moet iets van eten mee naar binnen nemen, want ik moet helpen met koken. Maar hoe?

Misschien kan ik een logisch verhaal bedenken als ik terugga. Een plaatselijke sneeuwbuï? Een andere magiër? Terwijl ik het denk, weet ik dat ik fout zit. Er is slechts één echte oplossing: ik moet me aangeven bij de keizerlijke troepen, zodat ze me kunnen helpen om van deze vloek af te komen. Dit is geen droom en dat kan ik mezelf niet langer voorhouden.

Ik heb ons avondeten verpest en dat is slechts het begin. Wie weet welke verschrikkingen er allemaal nog komen? De magie heeft een eigen wil, een eigen leven en kijkend naar de krop sla die nog steeds stralend

van het ijs in het zand ligt, weet ik dat het alles wat ik aanraak zal vernietigen. Mijn familie is beter af zonder mij. Ik moet voor hen en voor Xaphan kiezen.

‘Keizer, geef me kracht. Help me zodat we samen Xaphan groot kunnen maken.’

Een eenzame traan druppelt over mijn wang. Hoewel ik met elke vezel in mijn lichaam weet dat dit de enige juiste oplossing is, wordt het er niet gemakkelijker op. Het juiste doen betekent mijn familie achterlaten, mijn dorp achterlaten, Hagith achterlaten.

Een brok vormt zich in mijn keel en het lukt me niet om die weg te slikken. Ik houd mezelf vast, alsof ik mezelf een knuffel geef, maar ik voel me er slechts eenzamer door. Het ijs baant zich een weg over mijn schouderbladen, steeds grotere delen van mijn rug in beslag nemend.

Dat is het bewijs dat ik deze keuze moet maken, dat ik de magie totaal niet onder controle heb, dat hij er alleen op uit is om alles en iedereen kwaad te doen. En toch... De stekende pijn in mijn borst neemt niet af. Eens te meer heb ik een enorm respect voor de man die ons land leidt, die elke dag dit soort onmogelijke beslissingen moet nemen. Hij is enorm sterk en ik kan enkel proberen om in zijn voetsporen te treden.

Ik adem diep in. Voor mijn familie. Voor de keizer. Voor Xaphan.

— VIER —

W at is dat, Usiu?’ Mijn moeder richt een priemende vinger in mijn richting. Alsof het een zenuwtrek is, knippert ze onophoudelijk. Haar spieren zijn aangespannen en met haar vrije hand grijpt ze de tafel achter zich vast.

‘Keizer, geef me kracht,’ fluister ik zo zacht dat het met geen mogelijkheid te verstaan is. Ik doe het juiste. Ik doe dit om Xaphan sterk te maken. De keizer zal me helpen om van mijn magie af te komen. Hij heeft het beste met me voor. Dat moet ik onthouden.

‘Heb jij nu... Is dat...’ Als een mes snijdt mijn moeders stem door mijn huid.

Ik bijt op mijn lip terwijl ik schuld bewust richting de planken van de vloer kijk. Ik probeer te slikken, maar mijn keel is droog. Woorden weigeren te komen en na een tijdje knik ik om te bevestigen wat ze al lang aan mijn handen en voeten heeft gezien.

Het blijft doodstil en uiteindelijk kijk ik voorzichtig naar haar op. In het gedimde licht van ons kleine huisje zie ik nog net hoe de tranen over haar wangen stromen. Haar handen heeft ze voor haar mond geslagen. ‘Wat verschrikkelijk, wat afschuwelijk. Ik had nooit gedacht dat dit jou kon overkomen... Je bent altijd zo eerlijk en lief.’

Achter haar kijkt een van de portretten van de keizer me streng aan.

Zelfverzekerd, daadkrachtig, met de vlag van ons land als een soort kroon boven zijn hoofd. Ik focus me op de gouden vlinder. Het lijf staat voor de keizer, de basis van ons allemaal. De linkervleugel staat voor het leger en de rechter voor ons, de onderdanen van Xaphan. Zonder ons kan de keizer niet vliegen. Ik moet zorgen dat ik die vleugel eer aan doe, dat ik niet zwak ben en daardoor ons hele land laat vallen.

‘Mama,’ begin ik voorzichtig. Ik lik mijn lippen af en adem diep in en uit. Mijn stem is schor. ‘Ik... Ik ga mezelf aangeven...’

Een pijnlijke steek schiet door mijn borstkas. Waarom schreeuwt mijn gevoel dat ik hier wil blijven, ook al weet mijn verstand dat het geen optie is? Waarom ben ik niet zo sterk als de keizer?

‘Meisje...’ Met haar handpalmen wrijft mijn moeder de tranen uit haar gezicht. Ze beeft. ‘Je... je hebt gelijk, we moeten de magie uit je halen. Het is de enige manier waarop je weer normaal kan worden en waarop je een gelukkig leven kan leiden. Je bent zo’n lieverd. De magie is vast een foutje; het gaat er vast zo weer uit als je je best doet.’ Ze probeert te glimlachen, maar dat mislukt.

‘Ik...’ stamel ik. ‘Je hebt gelijk, ook al moet ik jullie dan missen...’ Mijn stem schiet omhoog en met de rug van mijn hand wrijf ik tranen uit mijn ogen. ‘Maar niet voor lang. Dat beloof ik. Ik ben niet zoals Kemuel. Ik zal me laten helpen zodat ze me beter kunnen maken. Ik ben terug voor je het weet.’

Ondanks dat ze het probeert te verbergen, trilt mijn moeders lip een beetje. ‘Meisje toch...’ fluistert ze. ‘Ze maken je vast zo weer normaal. Ik heb genoeg verhalen gehoord dat het werkt. Mensen in de grote steden hebben het erover en in “De Grote Waarheid” wordt er meerdere keren over geschreven.’

Hoewel ze zo opgewekt mogelijk probeert te praten, zijn haar ogen nat. ‘Succesverhalen staan in de kranten en elk halfjaar komen magiërs die nog in behandeling zijn uit het kamp naar de dorpen, op zoek naar anderen om te helpen. Soms vertellen ze er iets over, als iemand niet wegrent zodra die hen ziet. Goede verhalen. Ze zeggen dat de behandeling zwaar is, maar dat ze er betere mensen door worden, dat ze al merken hoe hun magie afneemt en dat ze goede hoop hebben dat die helemaal verdwijnt. Je weet wie ik bedoel, toch? In hun grijze uniformen? De laatste keer was ruim vier maanden terug, volgens mij.’